

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/208/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209943
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcel Kirnág
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2015:8212209943.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudcom JUDr. Marcelom Kirnágom v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník dňa 27.9.2012 žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 540,29 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/426/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 862,99 € (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 7C/427/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 684,12 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/428/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 822,42 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/249/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 562,42 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/430/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 767,10 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/431/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 472,06 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/432/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 715,47 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/433/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 892,50 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/434/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.229,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/435/2012). Tieto žaloby odôvodňoval tým, že OS Svidník ako exekučný súd rozhodol v ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v týchto žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 9.10.2012 sp. zn. 7C/426/2012 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 7C/426/2012, 7C/427/2012, 7C/428/2012, 7C/429/2012, 7C/430/2012, 7C/431/2012, 7C/432/2012, 7C/433/2012, 7C/434/2012, 7C/435/2012 na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 7C/426/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13NcC/43/2012 zo dňa 22.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec bola prikázaná Okresnému súdu Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 7C/208/2012.

Vo vyššie uvedených žalobách, konanie o ktorých bolo pôvodne vedené na OS Svidník pod sp. zn. 7C/426/2012, 7C/427/2012, 7C/428/2012, 7C/429/2012, 7C/430/2012, 7C/431/2012, 7C/432/2012, 7C/433/2012, 7C/434/2012, 7C/435/2012 (tvrdené neskoré rozhodnutie o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia) žalobca taktiež uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali uvedené žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Poukazoval tiež na to, že exekučný súd napriek tomu, že dané veci ním prejednávané nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súčasne poukazoval na to, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v týchto konaniach a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne (nie len vo vzťahu k týmto konkrétnym exekučným veciam) dňa 2.7.2009 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 spísal a podal ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 25.2.2010 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania / Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal Sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní, dňa 23.11.2010 spísal a podal Sťažnosť na priesťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu, dňa 25.5.2011 opätovne spísal a podal Sťažnosť na priesťahy v konaní v nadväznosti na nesprávny procesný postup súdu. Ďalej v týchto svojich žalobách, o ktorých sa pôvodne konalo na OS Svidník pod sp.zn. 7C/426/2012, 7C/427/2012, 7C/428/2012, 7C/429/2012, 7C/430/2012, 7C/431/2012, 7C/432/2012, 7C/433/2012, 7C/434/2012, 7C/435/2012 uviedol, že opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), lebo podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, pričom nečinnosť okresného súdu nie je podľa neho ničím ospravedlniteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca nachádzal v predmetnej veci počas súdneho konania, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom žalobca sa, podľa jeho tvrdení v dotknutej žalobe, dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. V týchto žalobách žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil sumou 125,- €, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením

žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nich, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu po 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,- € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu po 15,- €. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami. Rovnako v týchto žalobách uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je podľa žalobcu dôsledkom nesústredenej činnosti okresného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčnej povinného, pričom najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Uvádza v nej ďalej, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv, uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Tvrdil, že úplne zbytočné a právne nezodpovedateľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov, tiež uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Tvrdil, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy, že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Aj v týchto žalobách žalobca poukazoval na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy v súdnom konaní vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy (za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky) alikvotným pomerom sumy 55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaná s podanými žalobami nesúhlasila, podaním doručeným súdu 25.3.2013 navrhla žaloby v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov

konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podaní žalobcu, na prenášanie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu nesúceho dôkazné bremeno na súd. Ďalej na to, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody vzhľadom na uplatňovanie nárokov žalobcom z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietáhov a na druhej strane z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej dobe. Poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne, poukazovala na nečinnosť žalobcu vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nárokov na náhradu škody a neposkytnutie súčinnosti z jeho strany s tým, že nárok žalobcu preto vôbec nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podľa žalovanej prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní poukazovala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existenciu prietáhov v konaní nepovažuje za preukázanú. Žalovaná tiež vzniesla námietku premičania vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Namietala tiež vyčíslenie škody, poukázala na to, že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové a že skutočnú škodu treba dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok - v opačnom prípade je preskúmanie predmetného nároku znemožnené. Poukázala na to, že žalobca nepreukázal jednak vznik ani výšku škody. Poukázala tiež na nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, ako ani toho, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Tiež poukazovala na negatívne vnímanie žalobcu a jeho praktík verejnosťou a uviedla, že považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže táto mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Uviedla, že je potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím, pričom nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na deň 28.6.2013, na deň 28.10.2013 a na deň 27.1.2014. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila - svoju neúčast' ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, o odročenie pojednávania nežiadala. Žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili. Súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu s prihladením na obsah spisu a vykonané dôkazy, k čomu je potrebné uviesť, že právnym zástupcom žalobcu elektronickou poštou, vždy v neskorých popoludňajších hodinách po skončení denného prevádzkového času súdu v deň bezprostredne predchádzajúci pojednávaniam nariadeným na deň 28.6.2013 a 28.10.2013 (dňa 27.6.2013 o 20:17 hod. a dňa 25.10.2013 o 12:08 hod.) boli doručené ospravedlnenia a žiadosti o odročenie pojednávania ktoré súd už vzhľadom na čas ich doručenia nepovažoval za včasné ani za riadne ospravedlnenie a žiadosti o odročenie pojednávania nepovažoval za dôvodné. Ani v nich uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nemožno považovať za dôležité dôvody ako ich má na mysli ustanovenie § 119 O.s.p. (predvolanie na pojednávanie v tejto veci na deň 28.6.2013 bolo žalobcovi a jeho právnemu zástupcovi doručené 19.4.2013 a predvolanie na pojednávanie na deň 28.10.2013 bolo žalobcovi a jeho právnemu zástupcovi doručené 4.7.2013) pričom ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje deň kedy sa právny zástupca žalobcu, resp. samotný žalobca, dozvedel o dôvode, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie, neboli k nemu pripojené žiadne doklady preukazujúce skutočnosti v ňom uvádzané, k uvedenému podaniu neboli pripojené žiadne doklady o tom, že by na pojednávania uvádzané v danom podaní bol žalobca a jeho právny zástupca predvolaný skôr než na pojednávanie v tejto právnej veci. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/98 z 13. januára 1999 v zmysle ktorého kolízia dvoch pojednávaní toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania.

Súd sa oboznámil s obsahom žalôb, konanie o ktorých tu je spojené do spoločného konania, s obsahom písomných podaní účastníkov, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom fotokópií listín zo spisov Okresného súdu Svidník sp.zn. 6Er/743/2009, sp.zn. 3Er/255/2009, sp.zn. 6Er/557/2009, sp.zn. 6Er/259/2009, sp.zn. 6Er/386/2009, sp.zn. 2Er/430/2010, sp.zn. 2Er/743/2009, sp.zn. 2Er/657/2009, sp.

zn. 6Er/659/2010, oboznámením sa s obsahom ďalších v spise pripojených listín a zistil tento skutkový stav:

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er/743/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. D. o vymoženie sumy 91,07 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 7C/208/2012) bola dňa 27.10.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.11.2009, dňa 5.2.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora vyčísliť trovy exekučného konania čo súdny exekútor splnil dňa 25.2.2010, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 5.3.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove toto uznesenie svojim uznesením zo dňa 30.10.2010 potvrdil, uznesenie o zastavení exekučného konania tak nadobudlo právoplatnosť dňa 28.6.2011.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 3Er/255/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej N. Y. o vymoženie sumy 960,91 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/427/2012) bola dňa 5.5.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 3.6.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 4.6.2009.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er/557/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej C. H. o vymoženie sumy 223,71 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/428/2012) bola dňa 10.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25.9.2009, dňa 5.2.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora vyčísliť trovy exekučného konania čo súdny exekútor splnil dňa 25.2.2010, o žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 16.3.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove toto uznesenie svojim uznesením zo dňa 2.7.2010 potvrdil, uznesenie o zastavení exekučného konania tak nadobudlo právoplatnosť dňa 22.9.2010.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er/259/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému M. Y. o vymoženie sumy 408,04 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/429/2012) bola dňa 27.5.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 8.6.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 11.6.2009.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 7Er/590/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej F. Y. o vymoženie sumy 232,32 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/430/2012) bola dňa 15.10.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 4.11.2009, dňa 8.9.2011 exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 6Er/386/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. M. o vymoženie sumy 557,21 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/431/2012) bola dňa 26.6.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.7.2009, exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením zo dňa 30.3.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre

nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 2.7.2010 toto uznesenie potvrdil.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 2Er/430/2010 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej Ľ. R. o vymoženie sumy 1.168,31 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/432/2012) bola dňa 19.5.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.6.2010, exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením zo dňa 5.11.2010 tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 24.5.2011 odvolacie konanie zastavil.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Svidník zo spisu sp.zn. 2Er/742/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej M. Q. o vymoženie sumy 166,45 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/433/2012) bola dňa 8.7.2011 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.11.2009, dňa 15.10.2010 exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, že exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 22.2.2011 odvolacie konanie zastavil.

Z obsahu fotokópie spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er/657/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému N. Ľ. o vymoženie sumy 1.597,82 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/434/2012) bola dňa 3.10.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 28.10.2009. Následne dňa 19.10.2010 exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, exekučné konanie zastavil pre nepreskúmateľnosť oprávneným predloženého exekučného titulu. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 31.3.2011 odvolacie konanie zastavil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/659/2010 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému Š. Y. o vymoženie sumy 1.404,19 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 7C/435/2012) bola dňa 4.8.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 13.10.2010, exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol uznesením zo dňa 9.5.2012.

Žalobca sa teda domáha voči žalovanej, z dôvodu, že Okresný súd Svidník ako exekučný súd rozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby: náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 540,29 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/426/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 862,99 € (pôvodná sp. zn. Okresný súd Svidník 7C/427/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 684,12 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/428/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 822,42 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/249/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 562,42 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/430/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 767,10 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/431/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 472,06 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/432/2012) a náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 715,47 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/433/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 892,50 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/434/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.229,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 7C/435/2012).

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom do 31.5.2010, t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia v exekučných veciach 6Er/743/2009, sp.zn. 3Er/255/2009, sp.zn. 6Er/557/2009, sp.zn. 6Er/259/2009, sp.zn. 6Er/386/2009, sp.zn. 2Er/430/2010, sp.zn. 2Er/743/2009, sp.zn. 2Er/657/2009, sp. zn. 6Er/659/2010) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 30.6.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.7.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie považuje za nedôvodné v celom rozsahu a preto všetky žaloby z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

V prvom rade súd poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť toho- ktorého nároku - v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka všetkých týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním tej- ktorej konkrétnej žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žalôb pre podanie tej- ktorej žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania jednotlivých žalôb bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde. Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s tým- ktorým príslušným exekučným konaním) pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žiadnej dotknutej žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. Vo veciach týkajúcich sa žalôb pre nerozhodnutie o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by súd správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku“ bolo zo strany žalobcu súdu písomnými podaniami zo dňa 25.1.2013 zhodne oznámené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Svidník, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOST', s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom. Toto však nie je preukázaním vyššie uvedených skutočností a tiež tu vyvstáva otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenia týkajúce sa žalôb prejednávaných v tejto veci k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ich priamo k žalobám, o ktorých rozhodoval súd v tomto konaní a ktorých sa mali týkať. Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa

nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním tej-ktorej žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č. k. 7C/208/2012-14 zo dňa 29.11.2012 spolu s poučením).

Žalobca v žalobách pôvodne vedených pod sp.zn. 7C/426/2012, 7C/427/2012, 7C/428/2012, 7C/429/2012, 7C/430/2012, 7C/431/2012, 7C/432/2012, 7C/433/2012, 7C/434/2012, 7C/435/2012 zhodne tvrdil, že v príslušných exekučných konaniach došlo k ničím neodôvodneným prietahom v konaní pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty.

Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v exekučných konaniach, ktoré žalobca tvrdil vo všetkých ostatných týmto rozsudkom zamietnutých žalobách súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušných exekučných konaniach v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v tom-ktorom exekučnom konaní rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zastavení exekučného konania bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmavať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca nesúci vo veci dôkazné bremeno však ani o takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedeným konaniam a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu sám žiadne dôkazy). Z obsahu exekučných spisov síce vyplýva, že žalobca v týchto exekučných konaniach sťažnosť na prietahy predsedovi exekučného súdu podal, o výsledku ich vybavenia ale žalobca nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy a ani z uvedených spisov tento výsledok zistiť nemožno. Opačný výklad, ako výklad o nemožnosti posudzovať prietahy v konaní všeobecným súdom by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej-ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre

rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods.2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam zakotvil akýmkoľvek spôsobom vyjadrenie akejkoľvek lehoty, potom je absolútne zrejmé, že neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je.

Keďže žalobca tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice u súdneho exekútora) do dňa rozhodnutia súdu, treba tiež uviesť to, že tento čas pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu. Tu potom súd pripomína žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručoval žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až po uplynutí zákonnej 15- dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný urobiť.

Okrem toho tunajší súd doby, v ktorých o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia, resp. o zastavení exekučného konania exekučný súd vo vyššie uvedených exekučných konaniach rozhodol, nepovažuje vzhľadom na konkrétne okolnosti týchto vecí vôbec za neprimerane dlhé jednak vzhľadom na obsah posudzovaných exekučných titulov, súvisiacich zmlúv o úvere a všeobecných podmienok (ako vyplývajú z jednotlivých spisov), ako ani vzhľadom na príslušné úkony a výzvy exekučného súdu adresované žalobcovi a súdnemu exekútorovi v súvislosti s riadnym preskúmaním exekučných titulov ako sú vyššie pri jednotlivých exekučných konaniach popísané. Ak žalobca argumentuje prieťahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd nad rámec už uvedených dôvodov vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní, viď napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súdu je z obsahu exekučných spisov Okresného súdu Svidník s ktorými sa oboznámil v rámci dokazovania v tejto veci, ako aj z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O.s.p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, preto vyvodzovať právo z tvrdených prieťahov v týchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý podklad (exekučný titul) nie je podľa súdu vzhľadom na množstvo týchto konaní a predovšetkým konkrétne okolnosti prejednávanych vecí namieste. Aj opakovane tvrdené legitímne očakávanie žalobcu totiž treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli vyhlásené za nedôvodné, neprípustné, tak ako v tu prejednávanych veciach. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal ctiť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Tu uplatňované nároky žalobcu je nemožné nehodnotiť aj v týchto intenciách. Na začiatku to bol totiž práve žalobca, ktorý inicioval najskôr rozhodcovské, a potom následne tu prejednávane exekučné konania proti povinným, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobcu pritom z takéhoto postupu nijako neospravedlňuje prípadná existencia určitej pohľadávky proti povinným.

Inými slovami povedané, nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by ten rozhodol skôr, a teda žalobca by skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, čím údajne postup súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára, tak tu súd pripomína žalobcovi, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške po 125,- €, ktorú žalobca požadoval v žalobách pôvodne vedených na OS Svidník, žalobca vznik takejto škody na jeho strane nepreukázal, ako ani výšku uvedenej, ním požadovanej škody. Žalobca podľa svojich tvrdení v týchto žalobách v tomto prípade v období od doručenia príslušnej žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- €. Žalobca nepredložil jediný dôkaz o skutočnej výške nákladov na správu svojej pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému ani výšku nákladov na udržiavanie a správu informačného systému, ako ani tú skutočnosť, že by pracovné výkony jeho zamestnancov a udržiavanie a správa informačného systému bolo potrebné výlučne v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu v dotknutých konaniach o podanej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal, ako ani príčinnú súvislosť medzi činnosťou exekučného súdu a žalobcom proklamovanými vyššie uvedenými nákladmi, ktoré žalobca považuje za vzniknutú škodu. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzaná škoda mala v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu (tu treba zvýrazniť, že samotný súdny exekútor, ktorého si žalobca zvolil, predložil exekučnému súdu v danom prípade žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie výrazne po uplynutí zákonom určenej lehoty a súdu pritom zo strany žalobcu neboli predložené žiadne doklady ani o tom v akom presnom časovom období a v akom presnom rozsahu v danom období mala táto škoda, resp. tá-ktorá jej časť žalobcovi vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora). Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní nebola žalovaná skutočná škoda a aj z uvedeného dôvodu nebolo možné dotknutým žalobám v danej časti vyhovieť (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ak žalobca v súvislosti so vznikom tejto majetkovej škody vo výške 125,- €, ktorú súd má za nepreukázanú poukazoval na to, že táto suma by ho nezaťažila „ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu“ nedá sa mu pripomenúť, že žiadna suma by s určitosťou a predovšetkým žalobcu nezaťažila v prípade, ak by sa nedomáhal vymoženía pohľadávky na základe nespôsobilého exekučného titulu.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia.

Podľa § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je

zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Podľa prílohy bodu 1. písm. q) smernice 93/13/ES patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

I keď samotní povinní vystupujúci vo vyššie uvedených exekučných konaniach nevyužili oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovských doložiek, od ktorých rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušných ním vedených konaniach, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor tohto- ktorého rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného exekučného titulu. Tiež bol oprávnený a povinný skúmať splnenie ďalších podmienok pre vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. Takýmto postupom exekučný súd napíňal povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaniach ním vedených dospel k záveru o nepreskúmateľnosti a o nevykonateľnosti exekučného titulu, resp. k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky. Svoje závery v každom rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. o zastavení exekučného konania v príslušných exekučných konaniach náležite a podrobne odôvodnil) Exekučný súd teda v uvedených konaniach preskúmal predložené rozhodcovské rozsudky a príslušné žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, resp. exekučné konania podľa zák.č.244/2002 Z.z. zastavil nakoľko dospel k záveru, že príslušné rozhodcovské rozsudky neboli vykonateľnými exekučnými titulmi, na základe ktorých by bolo možné viesť exekúciu. V uvedených veciach postupy exekučného súdu boli plne opodstatnené a zákonné. Uvedené postupy exekučného súdu neboli posudzovaním vecnej správnosti toho- ktorého rozsudku rozhodcovského súdu a nesmerovali k ich zrušeniu.

Súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č. k. 7C/208/2012-14 zo dňa 29.11.2012). Napriek uvedenej skutočnosti žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s jednotlivými prípadmi rozhodovania OS Svidník v ním vedených exekučných veciach vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v daných exekučných konaniach, ani porušenie práva na súdnu ochranu či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Svidník. V príslušných exekučných konaniach bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickým osobám, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčie toho- ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania tejto- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno

sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postupy exekučného súdu v jednotlivých vyššie uvedených exekučných konaniach v súvislosti s tou- ktorou vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijako preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V súvislosti s tvrdenou frustráciou treba pripomenúť, že žalobca v exekučných konaniach nevystupoval ako povinný voči ktorému by sa viedlo neodôvodnené exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám také neodôvodnené konanie inicioval. Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade, čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb, nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadostučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z.z..

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhov v jednotlivých žalobách medzitýmnym rozsudkom o základe tej- ktorej veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na pojednávaní dňa 27.1.2014 súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že v celom rozsahu neúspešný „žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške, ako budú určené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ - žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísli (pritom jej na ňou

uvedenú elektronickú poštovú adresu bola zaslaná aj zápisnica z pojednávania, teda mala vedomosť o vyhlásení rozsudku), pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne preukázateľné trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Bardejov.

1, V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2, Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy,

ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3, Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.